

Helmikuussa sai ensiesityksensä elokuvateatteri Dianan sivistyneissä suojissa Juho Gartzin 35 minuutin elokuva 24 ruutua sarjakuvaa. Se oli mitä nimi lupasikin, 24 otosta sarjakuvan historiaan ja nykyhetkeen.

Elokuva eteni kronologisesti, lähti alkuun historian aamuhämäristä, loikkasi Yhdysvaltoihin ja sarjakuvallajien kehitykseen siellä ja päätyi joihinkin sarjakuvan tämän hetken ilmiöihin. Paino oli kuitenkin selvästi taustan ja historian kuvaamisessa, nykytilanne selvisi lähinnä haastatteluilusta ja tulevaisuutta ei profetoitu laisinkaan.

Elokuvana kokonaisuus toimi yhtä kaikki komeasti. 24 jaksoon jaettu kerronta eteni sujuvasti eikä päästänyt aiheesta mahdollisesti vähemmänkään kiinnostunutta katsojaa putoamaan kärryiltä. Juho Gartz oli osannut käsikirjoituksessa tiivistää siinä missä pitääkin, samoin leikkauksessa.

Suurin ansio oli kuitenkin kuvamateriaalin valinta. Sitä oli paljon, se oli oivasti valittu ja ennen muuta se oli monipuolista. Gartz ei ollut ylittänyt aitaa matalimmalta kohdin, vaan oli valinnut kuvituksen monesta lähteestä. Tämä teki elokuvasta antoisamman sekä asiaa tunteville että sitä tuntemattomille.

Äänitehosteiden käytössä ei oltu onnistuttu kautta linjan. Sarjakuvan onomatopoiian täydentäminen ääniefekteillä oli osin tarpeellista, johtaen ajatukset harhaan onomatopoiian oikeasta luonteesta. Hieno oivallus oli kuitenkin onomatopoiiaa käsittelevän varsinaisen jakson täydellinen hiljaisuus, niin se tuleekin esittää.

Parhaimmillaan Gartzin tiivistämisen taito oli naista ja sarjakuvaa käsittelevässä jaksossa. Muutamassa sekunnissa hän kertoi kaiken mitä on kerrottavissa, vain yhdellä kuvalla. Hieno oivallus.

Kun elokuvan takana olivat myös TV 2 ja Valtion av-keskus niin on syytä olettaa se tehdyksi osin tv-esitystä ja opetustarkoituksia varten. Sellaisena se varmasti täyttää erinomaisesti paikkansa. Ja kuten sanottu, in-

formatiivisuus ei estänyt sarjakuvatuntijoidenkaan viihtymistä.

Toisaalta, kuten **Toivasen Juhani** tänään minulle totesi hänen synttärikakkuaan musuttaessani, joskus olisi mukava nähdä sarjakuvasta elokuva tai esittely, jossa unohtaa historiaa käytäisiin suoraan asiaan, kuten mitä tahansa muutakin taiteen lajia esiteltäessä.

Heikki Jokinen

